

Vasadi Péter

Csönd-zóna

Magamon hordom, mint
könnyű köpenyt, áttetsző
lebegést, mely túlleng
fodrozódva síkon, hegyen,
s tornyot, villanyoszlopot,
kazlat beföd, lépteket,
zsivajt, bőgést, dörgő
motort, csörömpölő menet-
oszlopot, baltacsapást;
farönk hasad, s vastag
gyökérre sújt a fényes él;
e csönd el is homályosít,
bár forog a mindennapi
őrület tovább, de mint
a néma filmben, csak
surrogását hallani,
s egyszer majd azt se;
akkor megértjük: igaz
történetünk elsötétítő
haragban a csönd föl-
építése volt, hiába, hogy
a Konok Agyasság villámot
táncoltatott törekenyen
megrajzolt testen, tájakon,
egyet, tízet, vakító izzás-
köteget, hogy még a levegő
is lángra kapjon; s akár
Goya örültje, ni, eltátott
szájjal élvezte is a
történelmi rövidzárlatot.
Angyal jön majd.
Madársuhogással jó sereg.
A csönd-zóna leplét föl-
röpteti, s ékes mozdulattal
az ég alatt sarló-kapát a
földre vet, hadd saraboljon.

Kint, bent

Itt ácsorgok, s már mióta
 ebben a kalapács-nehéz
 kulcsra zárt kapuban,
 hogy bemehessek, végre;
 Ferenc is így tapogott,
 s várakozott a hóban.
 S egyszer csak hallom:
 Miért csuktátok rám,
 fiúk, ezt a karantént?,
 kiáltja bentről a Bárány.

Többet tessék pihenni

Na-igen, persze, tudom.
 Jól is esik leheverni.
 Csak ne volna az a
 fekvőhely, bárhol van,
 s bármilyen, nyikorog
 vagy olajozott rugókon
 huppan, csak ne volna
 a semmi
 domborodó melegágya.

Sejtelem

Ahogy forgattam, s kezdtem
 benne lapozni előlről
 hátra, hátulról előre,
 s itt is, ott is bele-
 mélyedtem, s rövidesen
 be fogom tenni, szóval
ezt az egészet, alig-
 hanem félreértettem;
 de nem akárhogy,
 mert – tökéletesen.
 Akkor pedig ellenem
 hiába kapálózik:
 a magja vagyok.